

PROTOKOL HODNOCENÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

POSUDEK OPONENTA

JMÉNO STUDENTA: *Ludmila Toušková*

NÁZEV PRÁCE: *Giovanni Sartori – Teorie stranických systémů*

HODNOTIL (u externích vedoucích uveďte též adresu a funkci ve firmě): PhDr. Mgr. Petr Jurek

1. CÍL PRÁCE (jaký byl a do jaké míry byl naplněn)

Cíl práce je stanoven poněkud zvláště. Na s. 6 autorka uvádí, že cílem práce je „přinést objektivní pohled na teorii stranických systémů“, kterou Sartori vytvořil. Jakákoli bližší specifikace cíle chybí. Nabízí se tak otázka, co autorka míní oním „objektivním pohledem“. Je těžké vyhodnotit, nakolik se podařilo autorce takto stanovený cíl naplnit.

Po přečtení práce se nelze ubránit dojmu, že cílem autorky bylo pouze v hrubých rysech nekriticky popsat Sartoriho typologii stranických systémů a následně připojit parafráze kritických poznámek zejména českých autorů k Sartoriho typologii. Uvedený záměr postrádá jakoukoli analytickou ambici a jen stěží ho lze akceptovat jako cíl bakalářské práce.

2. OBSAHOVÉ ZPRACOVÁNÍ (náročnost, tvůrčí přístup, proporcionalita vlastní práce, vhodnost příloh)

Práce je poněkud zvláště rozčleněna celkem do šesti kapitol (kromě úvodu a závěru), které se výrazně liší svým rozsahem. Logicky text sestává ze dvou částí – z popisu Sartoriho typologie stranických systémů (uvozeného představením minimální definice politické strany a vymezením pojmu stranický systém) a kritické reflexe Sartoriho díla. V takto koncipované práci se zdá poněkud nešťastné oddělovat od sebe deskriptci předmětného díla a jeho kritiku. Výsledkem totiž je, že kap. 5 (v níž autorka představuje Sartoriho typologii) je de facto pouze soustavou parafrází jediného zdroje, což je při jejím rozsahu (13 stran) zarážející.

V rámci části věnované parafrázím kritických poznámek k Sartoriho typologii autorka představuje především kritiku M. Nováka, P. Fialy a M. Strmisky, zahraniční kritické ohlasy na Sartoriho dílo jen stručně zmiňuje ve velmi nekompletním přehledu (kap. 6.3). Dominantně se přitom zabývá kritikou obsaženou v jediném díle sepsaném Fialou a Strmiskou, Nováka jen stručně zmiňuje. Způsob výběru autorů, jejichž kritikou autorka v této části operuje, zůstává čtenáři skryt. Autorka nikde nezmiňuje, proč se zajímá zejména o kritické argumenty dvou českých autorů (tedy proč se věnuje dominantně českým autorům a proč právě Novákovi a Fialovi a Strmiskovi – při vši úctě k české politologii čeští autoři nejsou těmi, kteří určují ráz kritické diskuse o Sartoriho díle, což je mimo jiné patrné i z toho, že řadu kritických poznámek uvedení politologové přebírají od zahraničních autorů). Až komicky vyznívá první věta kap. 6.3, že „kritika ... se neomezuje pouze na české prostředí“ (toto konstatování je zhruba tak smysluplné a objektivní jako napsat, že „České aerolinie nelétají pouze do Bukurešti“). Pokud se však rozhodneme brát kap. 6.3 vážně a zaměříme se na její obsah, působí velmi zvláště, že autorka se rozhodla ignorovat řadu klíčových osobností komparativní politikologie

polemizujících se Sartoriho dílem (Lijphart, Klingemann, Kitschelt a mnoho dalších) a místo nich prezentuje kritiku z pera zřejmě zcela náhodně vybraných autorů.

Zvláště působí sedmá kapitola. Skládá se pouze ze dvou odstavců, přičemž v prvním je prezentován názor jediného autora na Sartoriho přínos v dané oblasti a druhý měl být zahrnut do kapitoly o kritice Sartoriho typologie. Pokud už autorka musela kapitolu o Sartoriho přínosu typologii stranických systémů do svého textu zahrnout, měla jí také náležitě zpracovat a jeho přínos jasně uchopit a podložit alespoň nějakými argumenty. Závěr potvrzuje skutečnost, že v práci nebyla provedena žádná analýza, jelikož v něm není obsaženo žádné vyústění textu či alespoň syntéza argumentů.

3. FORMÁLNÍ ÚPRAVA (jazykový projev, kvalita citací a používané literatury, grafická úprava)

V textu se místy objevují chyby v psaní interpunkce a stylistické nedostatky, přesto je však text dobře srozumitelný.

Autorka vesměs řádně odkazuje na použité zdroje. Výjimkou je ignorování faktu, že u řady informací přebíraných v kapitole věnované kritické reflexi Sartoriho díla se nejedná o původní myšlenku autora, na kterého autorka odkazuje, ale jiného autora (na něhož je řádně odkazováno v textu, s nímž autorka pracovala). Autorka měla tuto situaci řešit umístěním sekundární citace (pokud tedy odhlédneme od toho, že jí měla tato situace dovést k tomu, že bude pracovat primárně s díly zahraničních autorů).

Cizojazyčné resumé není shrnutím tématu, cíle, obsahu a závěrů práce, ale pouze zvláště koncipovaným odstavcem popisujícím Sartoriho typologii stranických systémů.

4. STRUČNÝ CELKOVÝ KOMENTÁŘ (silné a slabé stránky práce, zdůvodnění hodnocení)

Celkový dojem z práce není příliš pozitivní. Autorka nenabídla žádnou přidanou hodnotu, v textu bychom marně hledali jakoukoli analýzu. Předložená práce je pouze soustavou parafrází Sartoriho díla následovanou parafrázemi kritických ohlasů na Sartoriho typologii u několika (převážně českých) politologů. Autorka mohla alespoň nějaké přidané hodnoty dosáhnout např. tím, že by obě části své práce propojila do jedné, tj. paralelně představovala Sartoriho typologii a upozorňovala na její slabá místa, ale ani k tomu se autorka neodhodlala. Je tudíž otázkou, zda je čistě deskriptivně pojatá bakalářská práce, založená na podprůměrné rešerši a postrádající jakoukoli přidanou hodnotu, hodná obhájení. Dle názoru oponenta je možné předloženou práci obhájit pouze v případě, že autorka v rámci obhajoby uspokojivě a přesvědčivě zareaguje na níže uvedené podněty a otázky.

5. OTÁZKY A PŘIPOMÍNKY URČENÉ K ROZPRAVĚ PŘI OBHAJOBĚ

Autorka by měla především vysvětlit, co je cílem práce, konkrétně by měla vyjasnit, co míní pojmem „objektivní pohled“.

Proč se autorka zaměřila na kritiku typologie stranických systémů ze strany českých politologů, když většina jejich kritických poznámek je převzata ze zahraniční literatury? Proč se autorka primárně zabývá kritikou Sartoriho typologie v podání Nováka (v menší míře) a Fialy a Strmisky? Na základě jaké logiky autorka zvolila právě tyto autory? Proč ignoruje kritiku dalších českých autorů? Stejná otázka se pak nabízí i u autorů zahrnutých v kap. 6.3 – jak autorka vybírala autory, jejichž kritiku zahrnula do této kapitoly?

V jakých ohledech Sartoriho typologie nedostačuje při aplikaci na dnešní stranické systémy (viz autorčino tvrzení ze s. 38). Jaké změny stranických systémů má autorka konkrétně na mysli (viz tamtéž)?

6. NAVRHOVANÁ ZNÁMKA

V případě excelentní obhajoby DOBŘE, v opačném případě NEVYHOVĚLA.

Datum: 29. srpna 2013

Podpis: